

Лейф Г. В. Першон - „Истинската история за носа на Пинокио“

Най-хубавият ден в живота на криминалния комисар Еверт Бекстрьом

Беше понеделник, 3 юни, но макар да беше понеделник и да се бе събудил посред нощ, комисар Еверт Бекстрьом щеше да си го спомня като най-хубавия ден в живота си. Служебният му мобилен телефон започна да звъни точно в пет часа сутринта и понеже този, който звънеше, очевидно не желаше да се откаже, изборът не беше особено голям.

– Дааа – отговори Бекстрьом.

– Имам убийство за теб, Бекстрьом – каза дежурният от полицейския участък в Сулна.

– По това време! – учуди се Бекстрьом. – Трябва да е кралят или министър-председателят?

– Още по-хубаво е. – Колегата му с мъка съдържаше радостта си.

– Целият съм в слух.

– Тумас Ериксон – съобщи дежурният.

– Адвокатът – отвърна Бекстрьом, като не успя да скрие изненадата си. „Не може да бъде – помисли си той. – Прекалено хубаво е, за да е истина.“

– Напълно съм съгласен. Предвид всичко, което стана между вас, исках първи да ти съобщя добрата новина. Ниemi, от техническия, ми се обади и заръча да те събудя. Така че сърдечни поздравления, Бекстрьом. Поздравления от всички нас в участъка. В края на краищата голямата печалба отива при теб.

– Ниemi абсолютно сигурен ли е, че е убийство? И че става въпрос за Ериксон?

– Твърдо, сто процента. Бедната ни жертва изглеждала ужасно, но определено е самият той.

– Ще се опитам да понеса мъката – каза Бекстрьом.

„Това е най-хубавият ден в живота ми“, отсъди наум Бекстрьом след края на краткия разговор. Беше се разсънил напълно, в главата му цареше кристална яснота. В ден като този беше задължително да се наслади на всеки оставащ до края му миг. Не биваше да пропуска секунда дори.

За начало наметна халата си и отиде до тоалетната, за да освободи напрежението. Това беше навик, който си бе създавал в ранните години и който после следваше неотклонно. Да освобождава напрежението преди лягане и веднага щом стане, без оглед на това дали беше належащо, или не, и в пълно неведение за това, на което тормозеното от простатата мъжко съсловие се счита, че посвещава основната част от будния си живот. Същинска пръскачка, доволно си помисли Бекстрьом, докато стоеше здраво хванал големия салам с дясната ръка, и осезаемо усещаше как нивото на течността се понижаваше през щедро надарените му, по-ниско разположени части. „Крайно време беше да възстановя баланса“, заключи той и завърши с няколко енергични тръсвания на салама, за да изцеди докрай това, което би могло да се събере през една, макар и напълно безсънна нощ.

После отиде направо в кухнята, за да си приготви подobaваща закуска. Солиден слой от много тлъст датски бекон, четири, изпържени от двете страни яйца, препечен хляб с много солено масло и изобилно количество ягодов конфитюр, прясно изцеден портокалов сок и голяма чаша силно кафе с топло мляко. Разследването на престъпление не беше дейност, с която човек можеше да се заеме на празен стомах, нещо, което редовно се случваше на изпосталелите му и глуповати колеги, като причината за това бяха морковите и овесените трици.

След закуска, сит и доволен, влезе в банята, застана под душа и се насапуниса няколко пъти, като остави топлата вода да облива добре закръгленото му, хармонично развито тяло. После се обтри, докато се подсуши напълно, и започна да се бръсне с достолепен бръснач и обилна пяна. След това изми зъбите си с електрическата четка и за по-добър резултат си направи гаргара с освежаваща вода за уста.

Накрая грижливо нанесе одеколон за след бръснене, дезодорант и подобни на тях аромати по всички стратегически места на тялото си, неговият храм, след което, също толкова грижливо, се облече. Жълт ленен костюм, синя ленена риза, черни, ръчно изработени италиански обувки и пъстра копринена носна кърпичка, затъкната в джобчето до ревера като последен поздрав към скъпата му жертва на убийство. В ден като този не биваше да бъде небрежен към подробностите и затова, в чест на деня, смени обичайния си „Ролекс“ металик с другия, от бяло злато, подарен му за Коледа от благодарен познат, когото бе имал случай да измъкне от дребна неприятност.

Пред огледалото в антрето направи последна проверка: златната щипка с подобаващо количество банкноти, малката чантичка от крокодилска кожа с всичките му карти, и двете в левия джоб на панталона му, ключодържателят и мобилният телефон в десния, черният бележник с химикалката, втъкната в бележника, в левия вътрешен джоб и най-добрият му приятел, малкият Сиге, който си лежеше на сигурно място в кобура на глезена, от вътрешната страна на левия му крак.

Бекстрьом кимна одобрително на това, което видя. Оставаше най-важното. Порядъчна доза малцово уиски от кристалната гарафа, поставена на масата в антрето. Две таблетки за гърло в устата веднага щом приятният вкус попремина, плюс още шепа в страничния джоб на самото, за всеки случай.

Когато излезе на улицата, слънцето грееше от безоблачното небе и макар да беше едва началото на юни, беше двайсет градуса. Първият истински летен ден, точно такъв, какъвто трябваше да бъде ден като този.

Дежурният в Сулна бе изпратил полицейска кола от управлението с двама млади таланти, две мършави пъпчиви фигури, но този, който шофираше, поне в основни линии беше наясно с общоприетия етикет на службата. Той не само задържа вратата, но и дръпна напред седалката си, за да може Бекстрьом да седне отзад, без да се чувства като в автобус и да измачка старателно изгладените си панталони.

– Добро утро, началник – поздрави шофьорът и кимна учтиво. – Денят май никак не е лош.

– Изглежда направо страхотен – констатира колегата му. Впрочем той се радваше да види и господин комисаря.

– Улица „Олстенсгатан“ 127 – каза Бекстрьом и кимна съдържано. След това, с цел да предотврати по-нататъшни коментари, той демонстративно извади черния си тефтер и записа първата си служебна бележка. „Криминален комисар Еверт Бекстрьом напуска жилището си на „Кунгсхолмен“ в 7,00 часа и потегля към местопрестъплението“, отбеляза Бекстрьом. Намекът обаче явно не беше достатъчно ясен, понеже още щом свиха по улица „Фридхемсгатан“, се започна отново.

– Забележителна история! Дежурният каза, че несъмнено е онзи адвокат, онзи там Тумас Ериксон, нашата жертва на убийство де.

Шофьорът му кимна, преди той да подхване ново изречение.

– В смисъл, изглежда много необичайно някой да убива адвокат.

– Да, почти не се случва – съгласи се колегата му.

– Не, за жалост – отвърна Бекстрьом. – Жалко, че се случва твърде рядко.

„Още двама кръгли идиоти – помисли си той. – Откъде се вземат? Няма ли край? И защо всички трябва да стават полицаи?“

– Според вас, началник, дали се е набъркал в някаква помия? Той беше адвокат, така че професията му може да е допринесла за проблема, ако може така да се каже. Досадникът вече се беше извърнал и говореше направо на Бекстрьом.

– Точно над това възнамерявах да помисля – отвърна Бекстрьом сухо, – докато господата ме возят към местопрестъплението на улица „Олстенсгата“. При пълна тишина.

„Най-после“, рече си той. Десет минути по-късно те спряха пред голяма, ослепително бяла каменна къща в стила на петдесетте, с двор до морето, навес за прибиране на лодки и кей, построен направо в Меларен, която определено е струвала на собственика си повече от заплатата за цял живот на редови полицаи преди облагането ѝ с данък.

„Не е зле за местопрестъпление. И за какво му е на копелето тази барака сега?“

В общи линии изглеждаше като обикновено. Ограничителната синьо-бяла лента ограждаше както дворното място, така и значителна част от улицата от двете страни на къщата. Две радиоколи и автомобилът с дежурната оперативна група от управлението, и за всеки случай три коли от криминалния отдел, твърде много колеги без работа – просто стояха и се присламчваха към останалите, които вече се бяха събрали. Няколко журналисти, придружени от фотографи, и най-малко един оператор от някой телевизионен канал, дузина местни любопитковци, много по-добре облечени от обикновено, като учудващо много от тях водеха едно или няколко кучета, най-различни по големина.

В очите на всички обаче се четеше едно и също. Като начало мъничко страх, но най-вече очакване и онази надеждица, която се подхранва от това, че и да се е случило най-лошото, то не е сполетяло тях. „Какво са всички дни в живота, ако няма един такъв сред тях – помисли си Бекстрьом. – За цял живот един-единствен ден от него става най-хубавият в живота ти.“

После слезе от колата, кимна на пъпчивия си шофьор и на също толкова пъпчивия му спътник, задоволи се само с кимване и към хиените от медиите и се отправи към входната врата на къщата, която само допреди няколко часа беше дом на последната му жертва на убийство. Не беше първата разходка в живота му по повод като този, със сигурност нямаше и да е последната, но точно този път тегобата му бе така приятна, че ако беше сам, би затанцувал по стъпалата, докато се изкачваше към къщата на жертвата.

Седмицата преди най-хубавия ден беше една съвсем обикновена седмица и в добрия, и в лошия смисъл

Понеделник, 27 май, една седмица преди онзи понеделник, който щеше да стане най-хубавият ден в живота му, беше като всички останали понеделници, дори мъничко по-лош от обичаен понеделник, и беше започнал по начин, който надхвърляше разбирането дори на такъв проникателен и опитен човек като Еверт Бекстрьом. Ставаше въпрос буквално за две шантави задачи, които по незнайни причини се бяха озовали на неговото бюро. Първата, един малтретиран див заек, за когото се бе погрижила областната управа в Стокхолм. Втората, един елегантен мъж, свързан с двора, който според анонимен свидетел е бил ударен с арткаataloga на известната аукционна къща Сотбис в Лондон. Не стига това, ами произшествието се случило не другаде, а на паркинга пред двореца „Дротнингхолм“, едва на сто метра от стаята, в която Негово Величество кралят на Швеция Карл XVI Густав обикновено се оттегляше за нощта. Няколко години по-рано криминален комисар Еверт Бекстрьом работеше в полицейския район Вестерурт като началник на отдела, отговарящ за разследването на тежки престъпления, свързани с насилие. Районът не беше лош и ако се намираше в

Съединените щати, където обикновените хора имат думата, Бекстрьом, естествено, щеше да бъде избран за шериф. Триста и петдесет квадратни километра суша и водна повърхност между голямото езеро Меларен на запад и залива Салтшьо на изток.

Между митниците на границата със същинската част на Стокхолм на юг и Северна Йерва, Якобсбери и скалистия архипелаг в Меларен на север.

Сам той обичаше да мисли за района като за неговото собствено графство Бекстрьом с близо триста и петдесет хиляди жители. Най-скъп от всички беше Негово Величество кралят и семейството му, което живееше в кралските дворци в „Дротнингхолм“ и „Хага“. В добавка дузина милиардери и още няколкостотин други, всеки от които струваше милиони. Тяхната противоположност бяха няколкото десетки хиляди, които нямаха какво да ядат и бяха принудени да преживяват на социални помощи или да просят и да извършват престъпления, за да доживеят до следващия ден. В добавка, разбира се, и всички обикновени хора. Всички онези, които просто си гледаха работата, изкарваха прехраната си и не вдигаха шум около живота, който живееха. Във всеки случай рядко им хрумваше нещо, което рискуваше да попадне на бюрото на Бекстрьом в голямото здание на полицията в Сулна.

За съжаление, обаче не всички, които живееха там, бяха замесени от едно тесто. За една година бяха регистрирани почти шейсет хиляди престъпления в района. Повечето от тях наистина бяха дребни кражби, вандализъм и престъпления, свързани с наркотици, но имаше и няколко хиляди престъпления, свързани с насилие, и ако се погледнеше престъпността във Вестерурт като цяло, тя се простираше върху всички слоеве на обществото. От шепата бандити с бели якички, извършили икономически престъпления за стотици милиони, до хилядите, задигнали всевъзможни неща – от говеждо месо и наденица, до грим, бира и таблетки против главоболие – от хипермаркетите в търговските центрове в района.

Почти всички от тях бяха толкова рутинни, че не затрудняваха кой знае колко Бекстрьом. Той се занимаваше с тежки престъпления. Беше правил това през целия си живот като полицай и смяташе да продължи, докато тази част от живота му приключи. Убийства, малтретиране, изнасилвания и грабежи. Плюс всички останали чудатости, които се вместили в категориите пиромани и педофили, горещи момичета, хулигани и най-различни откачалници. Случваше се и по някой и друг екхибиционист и воайор, за които можеше да се предполага, че имат по-сериозни намерения. Подобни случаи имаше предостатъчно. Хиляди сигнали на година, които се озоваваха в Отдела за тежки престъпления. Това бяха случаите, които придаваха съдържание и смисъл на живота му като полицай, а от него тук се искаше най-вече да може да направи разлика между важното и маловажното. В понеделника преди онзи понеделник, който щеше да стане най-хубавият ден в живота му, представянето му по този пункт, за съжаление, не беше на висота.

В отдела за тежки престъпления на Бекстрьом винаги започваха седмицата със сутрешна среща, на която се правеше обобщение на човешкото нещастие, случило се през предходната седмица, подготвяха се за това, което предстоеше през новата, и обсъждаха по някой и друг стар проблем, който беше толкова наболял, че не можеше просто да се затрупа в архивите и да се остави без внимание.

На свое разположение той имаше двадесетина помощници, един от които беше необщителен, но функционираше на пълни обороти, и половин дузина, които поне вършеха, каквото им кажеше. С останалите беше както обикновено и ако не беше твърдата ръка на Бекстрьом и строгият му стил на управление, а не на последно място и способността му да прави разлика между важното и маловажното, суматохата щеше със сигурност да се възцари още от първия ден.

Нова седмица, сутрешна среща, крайно време беше комисар Еверт Бекстрьом да вдигне отново меча на правосъдието, а прецизирането на везните на Темида той на драго сърце делегира на разните там естети и разносвачи на папки в управлението на полицията.